

Recensent: Trudy Pouw

Maria van Amerongen: “Bij ons thuis.” Uitgeverij Balans, Bilthoven 2010.
ISBN 978-90-806674-7-1 (ADD, ADHD, MCDD, ASS/PO/1)

Soort boek/stijl/ziekte: Een makkelijk leesbare bundeling van interviews die Maria van Amerongen hield met ouders van kinderen met een ontwikkelingsstoornis in leren en/of gedrag. De interviews verschenen eerder in de rubriek *Bij ons thuis* in Balans Magazine, een tijdschrift voor leden van de landelijke oudervereniging Balans. (www.balansdigitaal.nl) Met deze bundel wil Van Amerongen ouders herkenning geven. Daarnaast wil ze buitenstaanders vragen om erkenning; erkenning van het feit dat ouders met kinderen met een ontwikkelingsstoornis ook gewone ouders zijn, die er met hun kinderen samen het beste van willen maken.

Over de schrijver: Maria van Amerongen (1963) is als journalist en (eind)redacteur verbonden aan Balans Magazine. Zij werkte eerder voor het AD en het Noordhollands Dagblad.

Korte beschrijving: Van Amerongen bundelde meer dan twintig korte interviews met ouders van kinderen met uiteenlopende ontwikkelingsstoornissen, variërend van ADD, ADHD, PDD-NOS tot ODD. De interviews tonen hoe betrokken de ouders zijn, hoe zij dagelijks worstelen met de belemmeringen waar hun kinderen tegenaan lopen. De meeste gezinnen in dit boek hebben te maken met verschillende ontwikkelingsstoornissen, die zich ook nog eens op diverse manieren manifesteren. Desondanks vertonen de gezinnen opvallende gelijkenissen waar het gaat om het plannen en zo goed mogelijk doorkomen van de dag, om de zorgen die ouders hebben voor de toekomst van hun kind. En hoe vaak ouders van hun omgeving niet de dooddouner te horen krijgen: geef dat kind maar een weekje aan mij, dan komt het helemaal goed!

Ouders zoeken actief naar oplossingen en hulpmiddelen. Jacqueline vond op internet de Fonologische- en Leerpsychologische (F&L) methode, om haar zoon met dyslexie met technisch lezen en spellen te ondersteunen. Nathalie hielp haar oudste zoon met ADD tot en met groep zes, vier dagen per week op school in een leeg lokaal, met rekenen, spelling en lezen.

Ouders leven bij de dag. Kitty: “Maar ik kijk maar één dag vooruit. Ik moet hem door deze moeilijke jaren heen helpen. Het maakt me niet uit of hij zijn diploma haalt, het gaat mij erom dat hij als mens overeind blijft.” (Amerongen, 2010, pagina 16)

Reacties uit de omgeving maken ouders vaak moedeloos. En dat terwijl ze al blij zijn met een beetje begrip. Zo was er een grote bos bloemen voor de zwemjuf van Selma, een meisje met DCD, een Stoornis in de motorische ontwikkeling. De zwemjuf liet Selma apart afzwemmen, in haar eigen vrije tijd. Zo had Selma wat meer tijd voor de oefeningen en werd ze niet door de andere kinderen afgeleid.

De afkortingen vliegen je om de oren, maar gelukkig is achterin dit boek een beknopte afkortingen- en begrippenlijst te vinden.

Citaten:

Pag. 94: “Thuis heb ik minder problemen met hem. Eigenlijk nog steeds. Hij heeft alleen moeite met de maatschappij. Hij stapt niet in die maatschappij, zeg ik altijd. Hij vindt dat er teveel regels zijn, dat hij zich teveel moet aanpassen. Hij kan er niet tegen dat anderen dingen voor hem bepalen. Hij verzet zich dus tegen structuur, terwijl hij die ook weer heel erg nodig heeft. Heel tegentrijdig.”

Pag. 111: “Niels vertoonde territoriumgedrag, was agressief tegen Tom, hij was megadruk, rende, vloog, schopte, sloeg, was dwars. Hij was een en al afweer. Als hij alleen aan het spelen was, was het goed.”

“Elke ochtend was er een strijd: het was bijvoorbeeld altijd chaos met kleren aantrekken. Niels werd vaak driftig en boos. De school schakelde een VTO-team in (Vroegtijdige Onderkenning). Er zaten onder anderen mensen in van jeugdzorg, een maatschappelijk werker en een psycholoog. Ze observeerden op school en thuis. “We

wilden meer duidelijkheid over wat we voor Niels konden betekenen.” Om die reden werd er ook homevideotraining gedaan. José: “Dan zag je bijvoorbeeld dat het rond etenstijd een chaos was. Niels had sowieso altijd probelemen met eten, het was vaak één grote klaagzang. Het was nooit gezellig en rustig aan tafel. Ik was altijd blij als de dag weer voorbij was. Het was echt overleven.” José deed alles voor de kinderen. “Ik sluit altijd aan bij hun behoeften. Die man van de videohometraining schreef na een paar weken in een tussentijds verslag: ‘Moeder is een natuurtalent’. Dat was zo fijn! Ik dacht: het ligt niet aan mij. Toen voel er wel wat van me af.”